

„Cei răi pot avea noroc. Numai cei buni pot fi fericiți. Norocul? De când alergi după el, ți-l făceai singur.”

- Al. Vlahuță

NATIUNEA

continuitate pentru neam și țară

Informație, opinie și atitudine publicistică

Serie Nouă
Anul IX

Numărul 449

5 - 11 februarie 2020

Între neflotanții votanți și flotanții nevotanți...

Cezar Adonis
Mihalache

Dreptul de vot vizează, în primul rând, viitorul! Nu trecutul! Iar cel ce își exercită dreptul de vot o face pentru a fi parte la deciziile unei „cetăți”... Trecutul poate influența cel mult decizia lui. Dar nici un guvernament nu are dreptul de a impune limite cetățenești, indiferent din care „trecut”, ca participare la viața unei

urbe, vine alegătorul flotanț.

De aceea, nu 90 de zile, nici două luni, nici 45 de zile, nici măcar o zi nu reprezintă un termen rezonabil pentru a-i da unui cetățean flotanț dreptul de a alege. Pentru că, din momentul în care el a ales o anumită localitate, din clipa următoare obținerii vizei de flotanț, el este participant la viața acelei localități. Și are dreptul de a decide. Că o va face informat sau nu, că va fi avut timp să se intereseze despre problemele localității lui și „ofertele” electorale ale candidaților, nu este treaba nici unui guvernament.

Altminteri, dacă liberalii forțază „legarea” obținerii vizei de flotanț de un termen de ședere, care să-i dea dreptul alegătorului să meargă la urne (practic „restricționarea dreptului de vot pentru cetățenii care dobândesc viza de flotanț cu mai puțin de 90 de zile față de data alegerilor”), atunci înseamnă că nu au învățat nimic despre ceea ce înseamnă dreptul de a vota, libertățile cetățenești, libertatea de mișcare... Și înseamnă, nu doar că nu au ce să caute la guvernarea unei țări democratice, dar dovedesc că rațiunea lor (și nu doar cea politică) este mai obtuză decât cele mai cenușii colțuri ale istoriei

noastre. Bașca, instinctul de conservare politică a propriilor, și eventualelor!, victorii electorale la alegerile locale! Și nu doar dintr-o minimă decență, căci în politica noastră ea nu există, e dincolo de „rara avis”, ci măcar pentru a-și conserva fiecare loc de ales obținut, ar trebui să nu mai pluseze cu această încercare de a lega flotanții de dreptul de vot prin impunerea unui număr de zile. Pentru că atunci ar putea foarte bine să impună

și acordul vecinilor de „reședință”, ori acordul proprietarilor care i-au luat în spațiu, pentru a-și exercita dreptul de votanți, ca flotanți, într-un alt oraș.

Mai mult, o asemenea inițiativă poate duce inclusiv la posibila anulare a unor alegeri... Pentru că, dacă un singur cetățean va merge în instanță pentru că i-a fost încălcat dreptul de vot, s-ar putea ca alegerile dintr-o urbe să fi contestate. Și poate fi vorba chiar de vreun fief, nou sau reconfirmat, al liberalilor, a interesului de grup politic al PNL, prin astfel de proiecte, liberalii dovedind că nu sunt altceva decât tot un alt clan al intereselor, poate ceva mai elegante, dar nu decente, în comparație cu rosturile anterioare ale baronilor PSD.

Probabil, liberalii își vor apăra proiectul și vor spune că au făcut asta din încercarea, poate chiar sinceră, de a reduce fărădelegile care se produc la vot. Dar nu poți să aperi o „cetate”, fie și în numele binelui colectiv, printr-un abuz. Iar controlul fluctuației de alegători flotanți în ziua votului dintr-o localitate nu poate motiva în nici un fel, restricționarea, fie și temporară, a dreptului unui cetățean de a-și alege locul

de viațuire.

Și nici o „fundamentare” nu poate sta la baza unei asemenea agresiuni la adresa libertăților civile! Mai ales că, impunerea unor termene de zile, săptămâni sau chiar luni între obținerea vizei de flotanț și dreptul de exercitarea a votului nu rezolvă marile probleme rămase de la alegerile trecute. Nu dă un răspuns, cu atât mai puțin o soluție, la felul în care, în localități în care nu exista picior de maghiar, nici măcar ca „flotanți”, au apărut în urne sute de voturi în favoarea UDMR -ului!

Așadar, un proiect care nu trebuie nici măcar discutat, el ducând la discriminarea cetățenilor. La diseminarea, prin impunerea prin lege a condiționării existenței unui număr minim de zile între momentul obținerii vizei de flotanț și dreptul de a vota, unei a doua „categorii” de cetățeni. Pe fond, cetățeni de mână a doua, nedemni să voteze (sau să fie aleși) într-o urbe până la împlinirea termenului minim de ședere. Am avea o Românie a cetățenilor cu drept electoral, neflotanții votanți (rezidenți de drept ai democrației... locale!) și flotanții nevotanți, cetățeni de mână a doua ai aceleiași democrații de urbe, având dreptul de vot restricționat temporar...

Or, pentru propria-i credibilitate, PNL ar trebui să-și asume public „născătorul” acestei aberații a restricționării dreptului de vot, a acestei defineri prin lege a flotanțului ca un cetățean de mână a doua, și să debaraseze de „inițiator”. Public! Indiferent cine a fost creatorul acestei idei monstruoase pentru o democrație și pentru un partid cu principii liberale (e drept, ce par tot mai „flotante”)...

Întâi anticipate, ...apoi austeritate!

Victor
Nafiru

2020. Un an extrem de important din punct de vedere politic, cu două rânduri de alegeri: locale, în primăvară, și parlamentare la toamnă. Aceasta, în cazul în care nu vom avea parte de „anticipate”. O variantă la care liberalii, dar mai ales useriștii, se gândesc intens, pornind de la zicala „Bate fierul cât e cald”, sperând, ca la box, ca pesediștii să fie făcuți KO, după ce în toamnă au fost numărați în picioare la căderea Guvernului Dăncilă și la câștigarea alegerilor prezidențiale de către Klaus Iohannis.

Dincolo de ce se va decide în această privință, să vedem ce se va întâmpla la alegerile din luna mai, dacă ele vor fi în două tururi cum iarăși vor useriștii, ori rămânem la varianta primarului ales din primul tur. La prima vedere, PSD pare să se afle în pole position, prin numărul mare de primari pe care îi avea la momentul anunțării rezultatelor din 2016: 1.677, față de 1.081 trecuți în dreptul liberalilor, în sensul că aceștia, chiar dacă se găesc în Opoziție, taie și spânzură în localitățile pe care le conduc. La o analiză mai atentă, adunând la scorul liberalilor și mandatele celorlalte formațiuni, 312 în total, constatăm că diferența dintre PSD și restul partidelor se strânge mult, ca să nu mai vorbim că nu puțini primari pesediști vor candida în vară pentru formațiunile aflate la Putere și care vor promite exact ce a promis PSD de opt ani încoace. Să nu credeți că o fac pentru binele comunității. Nu, o fac să mai câștige un mandat. Unul care să se adauge la celelalte în care cei mai mulți nu au făcut mai nimic pentru satele și orașele pe care le păstoresc.

Dar nu numărul primarilor pesediști care vor schimba macazul în primăvară și vor candida din partea PNL mă interesează acum. Ci altceva mă roade acum și anume, acești primari dacă vor trece puntea la ceilalți scapă de apelativele avute la PSD de hoți și împuțiti? Și, dacă nu, ciuma roșie va deveni, pe ici, pe colo în părțile ei esențiale, ciuma galbenă?

Am întrebat doar, n-am dat cu parul!

Oricum, până acum câteva luni, liberalii erau în stare să jure pe ce aveau ei

mai scump, că erau săraci lipiți pământului, dar că din sărăcia lor se gândesc la binele acestei țări. O văicăreală generalizată, când venea vorba de organizarea unor evenimente ori de prezența în studiourile televiziunilor și radioului național, invocând mereu faptul că se aflau în Opoziție. Aproape că te apuca mila de bieții urmași ai Brătienilor.

La nici trei luni de la preluarea Puterii, lucrurile s-au schimbat total. A început să curgă laptele și mierea. Pentru ei, nu pentru noi. Liberalii sunt prezenți peste tot unde e rost de capital politic și de pus la zid guvernarea PSD, chiar dacă pe unde să duc îi mai și huiduie lumea, așa cum s-a întâmplat la Iași cu Iohannis și Orban. La fel și la televiziuni, mai puțin la Antena 3, Trinitas și Cartoon Network, dar nu se știe dacă nu îl vom vedea pe Câtu și pe acolo explicându-le copiilor și bătrânilor, în pauzele dintre două desene animate ori două cântări bisericești, de ce nenea guvernării nu au bani să le mărească alocațiile și pensiile. Și apropo de televiziunile unde, până mai ieri, moderatorii ștergeau pe jos cu liberalii, oamenii lui Orban sunt prezenți seară de seară, semn că cele trei luni de guvernare s-au dovedit benefice atât pentru aceștia, cât și pentru o parte (aceoași!) a presei!

Cum spuneam, au apărut firfiricii. De unde? Din poala Puterii, de unde din altă parte? Doar conduc țara, nu-i așa? Și o conduc sfidând legea, după sloganul „întâi anticipate, apoi austeritate”. Sigur, pentru unii pare o glumă, o snoavă ce circulă pe Facebook, însă analiștii politici, să nu mai vorbesc de politicienii din Opoziție, spun că așa va fi. Dacă se vor organiza alegeri anticipate, odată cu cele locale, musai în două tururi, din septembrie nu se vor mai găsi bani nici pentru majorarea alocațiilor, și nici pentru creșterea punctului de pensie cu 40 la sută. Ei, și? Parcă ar fi prima dată când ne trag țeapă politicienii de la guvernare! Ne-au tras-o Bănescu, Dragnea, chiar și Dăncilă, să ne-o tragă și Orban, că nu o fi mai fraier decât alții!

Caracterul rasist, anti-european și anti-creștin al revoluției iudeo-bolșevice

Ion
Coja

„Pe cel mai bun dintre ne-evrei ucide-!”... Sau despre teoria marxistă, bolșevică, a luptei de clasă, cu corolarul ei ura de clasă, paravan pentru ura de rasă nutrită de liderii evrei. Prima întrebare la care avem dreptul este însă alta. Și anume ne punem mai întâi și întâi întrebarea: ce s-a întâmplat pe vremea când această poruncă era activă și producea efecte? Care sunt acei ne-evrei, acei creștini care au plătit cu viața vina de a fi „inteligenti”, deștepti și talentați, performanți? Au existat asemenea victime? De când această poruncă evreiască nu mai este valabilă pentru evreii credincioși, practicanți ai Talmudului? Și oare această poruncă a fost abandonată de toți evreii, inclusiv de liderii evrei decidenți pentru toată evreimea mondială?

Acceptăm ideea că această poruncă a căzut în desuetudine la un moment dat, dar ne întrebăm ce s-a întâmplat până la acel moment? Logica cea mai elementară ne obligă să conchidem că porunca talmudică a produs victime și că această împrejurare este un secret bine păstrat până acum! Indiferent de afirmațiile rabinului, prezența cumplitei porunci în textul Talmudului este un fapt de nimeni contestat, iar evreii au obligația să răspundă la acuzațiile „goimilor”, iar noi, creștinii, avem tot dreptul să le cerem evreilor socoteală pentru prezența în dogma lor religioasă a unei porunci atât de ticăloase!

Evreii au obligația să se explice, să ne facă să înțelegem cum au ajuns la o asemenea soluție: uciderea celor mai buni dintre ne-evrei?! De ce, frați evrei, să ne ucideți fără nicio vină?! Ce urmăriți prin aceste crime odioase?! Chiar vreți să scăpați de noi?

Aceste întrebări ni le punem în consecința logică a insistenței cu care rabinul apostat afirmă cu toată certitudinea că în Rusia sovietică, ajunsă la cheremul bolșevicilor evrei, au fost asasinați 30 (treizeci) de milioane de etnici ruși, selecționați după criteriul valorii, exemplare umane dintre cele mai reușite. Rabinul, împreună cu Hitler, îi numește „cei mai inteligenți ruși”.

Putinul care ne este

cunoscut pare să confirme întru totul acuzațiile rabinului. E știut că victimele revoluției din Rusia au aparținut clasei suprapuse, exploatatoare a proletariatului rus: aristocrația rusă, clerul, ofițerimea, burghezia, chiaburimea și mai ales intelectualitatea rusă! Peste 30 (treizeci) de milioane de victime ale odioasei porunci talmudice.

Eram tentați până acum să înregistrăm aceste victime ca fiind consecința luptei de clasă, proclamată de bolșevici ca fiind motorul evoluției istorice, esența doctrinei comuniste, bolșevice, marxiste. Și vine acest rabin, cu în fizic precar, antipatic ca înfățișare, și face două precizări: evreii sunt comuniști, iar ținta lor ca comuniști a fost suprimarea celor mai inteligenți ruși (slavi), plan pe care l-au realizat cu brio prin revoluția din Rusia. Revoluție care a fost un veritabil genocid anti-rus, anti-creștin, fără pereche în istorie! Plan care urmează să fie implementat la scară planetară! Aplicat tuturor popoarelor creștine, de rasă albă, indo-europeană.

Un fapt bine cunoscut vine să confirme dezvăluirile rabinului: revoluția din Rusia s-a făcut cu susținerea financiară a unor mari bancheri evrei. Fără banii acelor evrei bogați nu se organiza nicio revoluție! Dacă revoluția ar fi avut ca țintă lichidarea exploatarea proletariatului, lichidarea modelului capitalist, era un non sens ca revoluția anti-capitalistă să fie subvenționată de cei mai mari bancheri, o gașcă întreagă de bancheri și-au dat obolul la reușita revoluției din Rusia! Este clar că acești bancheri s-au pus de acord între ei cum să-i ajute pe evreii care acționau la Petersburg și pe întreg cuprinsul Rusiei. Ținta acestei vaste conspirații / manipulări nu putea fi capitalismul!

În cartea Mein Kampf, scrisă pe la începutul anilor 1920, Hitler avertizează că următoarea operațiune de genocid evreiesc va viza Germania, care trebuie să plătească un tribut asemănător celui plătit de Rusia, dacă lucrurile vor fi lăsate să se desfășoare după planificarea sanhedrinului iudaic! Dacă ne gândim cum au evoluat lucrurile, cum s-a desfășurat al doilea război mondial și cum s-a încheiat, vom fi obligați să conchidem că

Hitler a avut, din nou, dreptate. Teama lui Hitler a fost perfect justificată. Germania, dar și alte țări și popoare creștine, au plătit tributul pe care evreii l-au urmărit: milioane de creștini morți pe front sau sub bombardamente ori în lagărele de prizonieri, în cea mai mare hecatombă a istoriei. Ambele războaie mondiale, a căror desfășurare s-a produs prin implicarea din umbră a unor importanți decidenți evrei, au avut un singur învingător cert: evreimea mondială. Câștigul evreiesc se traduce și prin acest aspect demografic: dispariția fizică a zeci de milioane de creștini. Cei mai mulți fiind exemplare umane reușite: „cei mai inteligenți”!

După o interpretare auzită la Petre Țuțea, primul război mondial a avut drept țintă statele care susțineau cel mai mult Biserica Creștină: Rusia și ortodoxia, Austria și catolicismul, Germania și biserica reformată. La care se adăuga ultima aristocrație de spadă din Europa.

Biserica și aristocrația! Două grupuri umane care aparțin prin definiție elitei oricărei națiuni. În Rusia au mai fost urmărite de brațul lung al revoluției bolșevice și alte grupuri umane: moșierii, industriașii, comercianții, chiaburimea, studențimea, artiștii, intelectualitatea. Apartenența la aceste grupuri pretindea, ca și azi, inteligență, profesionalism, competență, într-un cuvânt valoare umană. Ajungem astfel la punctul de plecare: prevederea talmudică prin care evreii sunt sfătuiți cum să facă față concurenței universale dintre culturi și popoare, dintre națiuni: ucide-l pe cel mai bun dintre adversarii ne-evrei! Pe cel mai talentat, mai harnic, mai performant. Mai „inteligent”, cum se pronunță marele rabin!

Evreii care răspund, arareori, neputinței noastre de a-i înțelege, afirmă caracterul decorativ și desuet al cumplitei precepte talmudice, care nu ar mai fi operantă de multă vreme. Această afirmație, cum că sinistra lozincă talmudică ar fi căzut în desuetudine și nu mai produce efecte pentru evreii de azi, se dovedește a fi o imensă minciună: ultimele două secole de istorie europeană dovedesc că niciodată în istorie evreii nu au aplicat cu mai mare succes cheia asasinatului, a genocidului, prin care să

devină stăpânii planetei, așa cum le-a promis Dumnezeu evreilor. Talmudul a făcut 30 de milioane de victime numai în Rusia! Este azi un lucru pe care trebuie să-l acceptăm, să-l înțelegem și să medităm asupra acestui episod tragic! O spune și Hitler, o spune și marele Soljenițan! O spun o mulțime de autori! Altă mulțime de autori ascund această ispravă evreiască și caută alți vinovați pentru milioanele de slavi morți în propria lor țară, fără nicio agresiune din afara hotarelor. Dar nimeni nu contestă cifra morților, a victimelor, a atrocităților săvârșite în toiu „luptei de clasă”: 30 de milioane!

„Lupta de clasă”! Desigur, prevederea / preceptul bestial din Talmud nu apare în niciun discurs politic al evreilor, în niciun text doctrinar cu circulație publică. Nu e de imaginat asemenea imprudență! Dar evreii aveau nevoie de o lozincă prin care să fie păcălită lumea. O lozincă care să justifice în fața publicului asasinatelor în masă, a milioane de oameni de calitate. În acest scop a fost elaborată teoria marxistă, bolșevică, a luptei de clasă, cu corolarul ei ura de clasă!

De ce ar fi imorală existența claselor suprapuse? De ce trebuie lichidate clasele exploatatoare? Pentru că am decis să promovăm EGALITATEA!... Trista triadă a asasinilor teroriști de la Paris, Libertate, Egalitate, Fraternitate!... Care a zăpăcit atâtea minți, unele dintre cele mai luminate minți! Mai i-luminate!...

Mărturisesc că am fost victima acestei manipulări, am acceptat această explicație: morții din Rusia erau victime ale luptei de clasă, care produce victime de ambele părți ale frontului!... Abia peste zeci de ani aveam să dau peste mirarea lui Soljenițan: „cum se face că acele treizeci de milioane de victime ale revoluției, ale luptei de clasă, aparțineau exclusiv etniei slave, ruse, din Rusia?!” În Rusia, multi-etnică cum a fost dintotdeauna, numai populația indo-europeană a jefit pe altarul necesității istorice numite revoluția comunistă, bolșevică! ludeo-kominternistă!

Cu ajutorul rabinului evreu înțeleg acum definitiv că revoluția din Rusia a avut un caracter rasist, anti-european, anti-creștin! A avut un

caracter rasist, bine ascuns sub închipuita luptă de clasă! Iar acest rasism a fost promovat de o elită evreiască a cărei existență și acțiune a fost multă vreme tănuțită.

Această elită evreiască, atunci când s-a ivit ocazia și necesitatea, a putut să mobilizeze o mare parte a evreimii. Nu numai ideologia revoluției a fost de origine iudaică, ci și participarea fizică la revoluție, la suita de evenimente deseori de o bestialitate unică, s-a bucurat de susținerea masivă, quasi totală, a comunităților evreiești. În-deosebi a tineretului iudeu. Ca executant al unor ordine criminale! Se poate vorbi de o vinovăție colectivă a comunităților evreiești, care extrem de rar s-au delimitat de excesele evreilor sioniști sau comuniști! Excesele elitei evreiești!...

Un cunoscut actor american și-a permis cu ani în urmă să afirme că evreii sunt vinovați de declanșarea celor mai multe războaie din istorie!... Știam și noi că evreii bogați au câștigat bogății uriașe de pe urma războaielor pe care ei înșiși le-au finanțat, cu mari sume de bani împrumutate statelor beligerante! Fără aceste credite nelimitate acordate de banchierii evrei liderilor politici, regi, împărați sau președinți, majoritatea războaielor nu s-ar fi declanșat, n-ar fi fost nici măcar imaginate!

- continuare în pagina a 4 -a-

Caracterul rasist, anti-european și anti-creștin al revoluției iudeo-bolșevice

- urmare din pagina a 3 a -

Și am făcut greșeala să ne închipuim că acest câștig material a fost scopul urmărit de marii bancheri evrei, de liderii evreimii mondiale, sclavi ai vițelului de aur!

Am crezut că aceste războaie sau revoluții care poartă pecetea interesului iudaic au avut numai această finalitate mercantila, materialistă: beneficiul financiar!...

Nu am fost în stare să vedem ce se află dincolo de aceste beneficii financiare care au făcut din marea finanță a lumii principala forță militară și politică a planetei.

Nu am văzut preocuparea evreilor pentru slăbirea tuturor forțelor angrenate în conflictul războinic, preocuparea pentru declinul demografic care este o consecință inevitabilă a războaielor. A fost acest declin demografic scopul implicării / acțiunii finanțelor evreiești?

Adică nu am înțeles că victimele acestor revoluții și războaie, de regulă persoane „inteligente”, exemple umane reușite, sunt principala țintă a eforturilor făcute de regizorii / sponsorii din umbră ai vieții politice și diplomatice mondiale. Mai ales că a fost vorba de războaie fratricide, între popoare și state creștine, de rasă albă!

*

În continuare interpretarea rabinului este de o logică năpraznică: într-o lume din care dispar cei mai inteligenți ruși, germani etc., printr-un genocid continuu fără precedent în istorie, ar urma să mai rămână inteligenți numai evreii! „Numai evreii!”, sunt cuvintele rabinului. Aceasta este / pare a fi ținta prestației în istorie a evreilor: numai evreii să aibă parte de o elită națională autentică. La celelalte popoare și în mod deosebit la popoarele creștine importante să nu se poată încropi o elită veritabilă! Liderii acestor popoare să fie de o calitate cât mai joasă!

Politică de cadre care se realizează de la sine... (1) dacă te ții de strămoșeasca învățătura talmudică: ucide-l pe adversarul cel mai puternic! și (2) dacă promovezi lupta / ura de clasă! Adică ura de rasă, ura față de „Celălalt”!

Nu mă pot abține să

nu amintesc că în mentalitatea europeană, a nevreilor, a goimilor, a creștinilor, a românilor, respectul față de adversar este o trăsătură definitorie a cavalerismului, a eroului, care nu concepe să dobândească victoria pe căile necinstei și ale înșelăciunii!

...Să revenim la această obsesie a rabinului: calitatea umană a victimelor, rezumată de rabin prin cuvântul inteligenți. Cele treizeci de milioane de ruși /slavi, victime ale revoluției bolșevice organizată de evreimea mondială în Rusia, erau ruși inteligenți, erau exemplare umane dintre cele mai reușite sub aspect intelectual, în frunte cu familia imperială.

S-a produs o monstruoasă decapitare a națiunii ruse, după un plan străvechi al liderilor comunității etnice evreiești, care vizează și alte națiuni europene, aparținând rasei albe!

Nu mai departe exemplul românesc: când după august 1944 guvernarea României a ajuns pe mâna comuniștilor evrei s-a produs o veritabilă prigoană a românilor de calitate, sub pretextul luptei de clasă.

Să fii sărac a fost considerat virtutea cetățenească cea mai înaltă, deși era evident că persoanele care alcătuiau stratul social cel mai defavorizat erau victima inegalității sortite de Dumnezeu: se născuseră lipșiți de calitățile care asigură în viața normală succesul social al unei persoane!

Persoane cu un nivel de inteligență redus, incapabile de efortul fizic și intelectual pretins de o prestație publică de succes, s-au trezit puși în funcții de conducere.

După modelul satelor sovietice în care primarii de comună au fost puși cei mai săraci oameni din sat, iar fruntașii satelor, declarați chiaburi, românii „inteligenti” au devenit ținta persecuțiilor, a tentativei de lichidare socială, chiar și fizică.

S-a inventat conceptul de „origine socială nesănătoasă” pentru a-i separa și marginaliza pe tinerii care se trăgeau din familii onorabile, cu performanțe profesionale deosebite. Erau susținuți să avanseze în ierarhia civică copiii cu „origine sănătoasă”, din familii de muncitori sau țărani săraci,

mai puțin inteligenți, mai puțin educați.

Elita societății românești, constituită de-a lungul istoriei prin selecție socială, a fost nevoită după 1944 să aleagă exilul, iar cei care au rămas în Țară au supra-populat temnițele comuniste ca deținuți politici, supuși unui regim de desființare fizică și morală.

După 1990, odată cu revenirea la putere în România a kominterniștilor, s-a declanșat o nouă politică anti-românească, cu țintă demografică mai precisă: cei mai mulți români cu pregătire profesională superioară au fost nevoiți / stimulați / obligați să plece din țară ca să-și poată găsi o slujbă onorabilă. România este azi o țară depopulată, prin plecarea a milioane de români inteligenți, a căror contribuție la destinul poporului român riscă să fie egală cu zero.

Zestrea genetică a poporului român este azi mai amenințată, mai compromisă ca oricând. Este o întâmplare? Nu cumva este un proces provocat cu mare abilitate, ai cărui promotori sunt necunoscuți opiniei publice, manipulată să nu-și dea seama de unde vine răul! Nu cumva anumite interese evreiești au dat acest curs vieții social-politice din România? România, fără românii plecați în Occident după un salariu mai bun, este o țară mai nevoiașă, mai vulnerabilă!

De ce pleacă românii în Occident după un salariu mai bun? Pentru că după 1990 s-a produs o des-industrializare masivă, efect al legilor privatizării promovate de doi politicieni evrei, Silviu Brucan și Petre Roman, cunoscuți ca evrei kominterniști. Dacă corelăm aceste evenimente cu procesul petrecut în mare taină de revenire în România a sute de mii de evrei, sub pretextul mincinos al recăpătării cetățeniei românești, devine evident interesul evreiesc, al Israelului în exodul românilor spre Occident! O combinație ingenioasă de șah planetar, în care evreii sunt mari maeștri!

Reversul pozitiv pentru români al exodului provocat de inamicii poporului român.

De ce ne urăsc liderii evreimii? Răspunsul la această întrebare nu este simplu, nu este ușor de dat. Dar ce este sigur este că această ură există și pro-

duce efecte vizibile unele, dar mai ales efecte bine disimulate, bine camuflate. De multe ori însă, efectul scontat este unul, iar efectul rezultat este altul! Nu negativ, ci pozitiv! Ca și în cazul exodului post-decembrist din România!

Care este acest revers pozitiv al exodului a milioane de români în Occident provocat de autorii „revoluției” din decembrie 1989? Românii au fost supuși de zeci de ani unei campanii de descurajare, de pierdere a încrederii în ei ca națiune cu potențial de dezvoltare.

Auto-defăimarea a fost ridicată la rang de luciditate. Mulți români au ajuns să deplângă „ghinionul de a fi români”! Au plecat în Occident din disperare și nu trind în sufletul lor un complex de inferioritate față de străini, față de occidentali cu precădere.

Însă în contact nemijlocit cu persoane din Occident, cu lumea occidentală, românii au început să-și descopere valoarea, au descoperit că nu sunt cu nimic mai prejos de occidentali, ba dimpotrivă, în multe situații s-au simțit superiori acestora. La fel, departe de casă au descoperit că lumea din care proveneau, lumea românească, are „apucături” care nu merită a fi abandonate, părăsite, fiind mai valoroase decât multe dintre cutumele și „năravurile” occidentale!

Suntem superiori occidentalilor bunăoară prin trăinicia vieții de familie, a relațiilor de familie, prin realitatea conceptului de neam, neamul de rude care se țin solidari ca încrengătură de veri, nepoți, unchi, cumetri șamd. Ideea de „văr de-al doilea” lipsește din nomenclatorul occidental.

Românul este bucuros să se știe neam, rudă cu cât mai mulți consăteni, nunta și înmormântarea fiind prilejuri de manifestare a acestei solidarități de clan.

Cuvântul neam este definitoriu pentru români. Căci vorbim și de neamul românesc, de totalitatea românilor care se simt că sunt neam, sunt neamuri, rude de sânge, alcătuint un întreg etnic.

Suntem același popor, același neam, iar acest sentiment s-a întărit în ultimii ani grație unei diaspore românești puternice, care nu se rupe de Neam, de Țară, așa cum au sperat răufăcătorii de istorie.

Lată așadar că un proiect anti-românesc, cu mari șanse de reușită, se răsucesce în beneficiul nostru! Întorsură a lucrurilor care s-a petrecut deseori în istoria noastră, ceea ce i-a făcut pe mulți români să conchidă că există „un Dumnezeu al românilor” care ne poartă de grijă! Privind lucrurile din această perspectivă, consemnăm ca superioritate a lumii românești față cu Occidentul actual profunzimea credinței religioase la români.

Dumnezeu și Iisus Hristos, venerația pentru Sfânta Fecioară Maria, pentru sfinții ridicați dintre noi, muritorii, la răsplata Cerului, însuflețește mentalul românesc, dându-i o boltire metafizică prin care chiar devin superiori marii majorități a unui Occident din ce în ce mai ateu, mai debusolat!

Religiozitatea cumpătată și tolerantă a românilor le dă acestora un ascendent în toate comunitățile umane unde ajung să trăiască, să muncească. Românii, acolo unde se află, nu sunt o prezență negliabilă! Sentimentul propriei valori devine dominant în rândurile diasporei românești!

Mulțumescu-Ți, Doamne!

Cui îi e frică de Unesco?!...

Cezar Adonis
Mihalache

Am înnebunit?!... Acum, când putem, nu mai vrem, nu ne mai interesează să salvăm Roșia Montana?!... Sau, de fapt, nu ne-a interesat niciodată, ci doar am fost parte a mulțimilor din spatele unor lideri și asociații? Iar acum, când guvernării sunt „cu noi”, și ce rar se intersectează interesele și politicile lor de management peste voințele și dorințele noastre, să rămânem atât de indiferenți? Și asta doar pentru că șansa de a salva Roșia Montana vine dinspre un guvern deja ostilizat în ochii societății prin „fake news” -urile opoziției? Și permitem acest „NU” mare, scris cu roșu și cu un zâmbet de satisfacție de către cei ce până mai ieri erau la putere?... Atunci, măcar să nu fim ipocriți!... Și să chemăm înapoi și companiile de exploatare a gazelor de șist, nu?! Că dacă ne placem să murim fuduli în sărăcie, să o facem asigurând condiții egale de acțiune acelor ce vor să prăduiască resursele țării!

Da, ar putea părea „doar” ceva bizar... Un ministru vrea să transfere mesajele de „Salvați Roșia Montana” în politici guvernamentale, iar pe noi nu ne (mai) interesează... Dar nu este nimic iliar... Și nu avem nici măcar o câțime de spectacol de suprarealism în toată această „nepăsare”... Ci doar o perdea ce s-a vânturat pentru o clipă din fața felului în care merg lucrurile, politic, la nivel de sindicate și ca acțiune

civică reală, în România...

Pe scurt ar fi cam așa: Aduceți bannerele și pancartele înapoi! Să scriem pe ele un mare „NU!”... Să-i facem pe Urmuz și Kafka cetățeni de onoare în felul în care ne onorăm prezentul de la Roșia Montana... Și nu numai... Da, poate că „activiștii” se vor întreba la rândul lor: dar cu onoarea, cu sacrificiile, cu „principiile” noastre ce facem? Pentru că bannerele se rescriu, dar cum să mai iasă în lume același activiști, cu același subiect, dar cu sensul de acțiune schimbat la 90 de grade?! Și poate de aici și lipsa de minimă rумoare civică pe marginea unui subiect cu adevărat „al zilei”.

Așadar, actualul ministru al culturii a anunțat intenția de a relua procedurile pentru înscrierea sitului Roșia Montana în patrimoniul Unesco. Un anunț ce nu ar fi atins asemenea cote de dramatism în mașinațiunile populiste ale PSD nici dacă actualul guvern s-ar fi împrumutat de zece ori mai mult decât o face... Dar, uneori, tocmai „titlurile” aparent seci au cel mai mare conținut de relevare al caracterului nostru...

Și foc și cianură de revoltă a izbucnit la adresa ministrului! În fond, era atâta liniște... Lucrurile erau cât de cât „securizate”, nimeni nu se mai întreba de ce a retras PSD dosarul de la Unesco, zona în sine parcă nici nu mai exista în atenția publică. De fapt, urmele politice ale PSD -ului erau cât de cât acoperite, or, un anunț de intenție de o asemenea

importanță (gravitate, pentru unii!), a turat efectiv mașinăria social-democraților, a scos din „adormire” conservele vuvuzetă, a readus „la datorie” sindicate și sindicaliști care, la rândul lor, se odihneau de parcă nu mai aveau nici o obligație față de aceia ce le-au tot alimentat sinecurile.

De ce se tem unii de Unesco?... Poate pentru că reintroducerea dosarului va fi însoțită, la capitolul „Fundamentare”, de răspunsul la cea mai importantă întrebare din ultimii doi ani: de ce a fost retras acesta de către guvernul Dăncilă, în 2018, într-o acțiune unilaterală? Ce au trebuit să securizeze de urgență social-democrații, când erau pe cai mari la guvernare, iar plecarea lor era departe ca orizont politic al opoziției de atunci?

Ce nu trebuie să apară în instanțele în care canadienii își cer compensațiile pentru ratarea proiectului? Ce clauze, ce obligații și-au asumat guvernele de sorginte FSN/PDSR încât dosarul nu trebuie să ajungă în comisia de patrimoniu Unesco înainte de o decizie finală a tribunalelor internaționale ce judecă acordarea (ca acțiune îndreptățită ori nu, și eventualul quantum) de către Statul Român a unei posibile compensații canadienilor?

Și poate că, la acest moment, toate acestea sunt doar chestiuni „tehnice”... Dar ceea ce șochează este felul în care „soldații” fostei puteri s-au activat. Era clar că social-democrații și-au lăsat „rozătoare” prin toate

colțurile... Dar credeam că, așa, câte unul, ici-colo, care să mai mășteze câte o hârtie, să mai rățăcească un opis de cheltuieli... Acum însă, la înaintare, a ieșit ditamai sindicatul. Cu acuzații vecine subminării economiei naționale la adresa ministrului care ar vrea să includă Roșia Montana în patrimoniul Unesco. (Ceea ce ar fi extrem de benefic, sub „umbrela” Unesco, zona putând atrage fonduri pentru conservarea și punerea ei în valoare, atât prin casele patrimoniu, prin muzeul mineritului, care ar ajunge în custodia ministerului culturii și ar căpăta o altă dimensiune, cât și prin dezvoltarea unui turism al „drumului aurului”).

Sigur, pionii puși ca jucători la un asemenea nivel de manipulare, fac exact ceea ce trebuie să te aștepti din partea unui pion când îl arunci în lupte care îl depășesc... Nu doar că-și deconspiră culoarea de pe tabla de joc, dar dă de gol exact temele pe care ar trebui să le mascheze. Așa și acum! Căci, să vii să acuzi că prin includerea zonei în patrimoniul Unesco mineritul se va stinge definitiv, că minerii locului, pe care doar două rânduri mai încolo același sindicat îi găsește plecați la muncă afară (!), nu vor mai avea unde să lucreze, devoalează exact strategia, poate bine pusă la punct în fieful politic roșu, dar prost aplicată ca acțiune mediatică de către pionii. Păi, într-o zonă în care oricum nu mai are cine să facă minerit, cei încă în putere plecând afară, ceilalți prea îmbătrâniți

pentru a mai intra în mine, pe cine vrea sindicatul să aducă la muncă, eventual de pe Meridianele lumii?... Evident, nu re-pornirea zonei ca industrie este scopul blocării dosarului de către „oștile” media ale PSD. Ci ascunderea unor detalii din celălalt dosar, cel din tribunalele internaționale

Oricum, ministrul ar trebui să țină cont că zona este deja inclusă în patrimoniul național. Și poate ar fi mai simplu ca acțiunile lui imediate să vizeze lărgirea excluderilor de natură economică vizând siturile din ariile de protecție patrimonială. Asta până la reintroducerea dosarului la Unesco, mai ales că este de așteptat ca jucători cu mult mai influenți, și nu pionii de nivelul unor sindicaliști, să iasă în față cu proteste, cu „dovezi” ale marelui rău care s-ar face dacă Roșia Montana ar intra în patrimoniul forului internațional.

Pe de altă parte însă, la nivelul interacțiunii politice, felul în care societatea civică s-a (ne)raportat la agresiunea acelora care vor să blocheze reintroducerea dosarului la Unesco, ar trebui să-i pună pe gânduri pe liberali. Pentru că este cu adevărat alarmant, ca formă de acceptare socială, faptul că, doar pentru ca a venit dinspre guvernării liberali, societatea, care altădată ar fi încasat bastoane și gaze pentru „Salvați Roșia Montana”, să accepte acum, atât de ușor, această schimbare de „panotaj” politic, economic și chiar de mentalitate...

Ofensiva politicilor populiste...

Încețoșata istorie a celor trei decenii postdecembriste. Mai întâi că – potrivit dezvăluirilor făcute de colonelul în rezervă Filip Teodorescu, fostul loțiitor al șefului contraspi-onajului ceaușist, la „Nașul” Radu Moraru – serviciile secrete românești știau încă din octombrie 1989 că Nicolae Ceaușescu va fi executat în luna decembrie. Sigur, nici măcar generalul Iulian Vlad n-a îndrăznit să-i amintească președintelui „muribund” de așa ceva...

Apoi că principala piesă a complotului decembrist n-a fost Ion Ilici Iliescu, ci deșca bolșevico-israelită Saul Bruckner, alias Silviu Brucan, care taman atunci a întreprins un amplu turneu politic în Vest și Est (Washington, Londra, Moscova), de unde a venit în țară cu instrucțiuni precise privind înfăptuirea loviturii de stat, precum și cu garanția că totul va merge strună în baza acordului de la Malta dintre George Bush senior și Mihail Gorbaciov, firește, cu esențialul ajutor venit din partea „turistilor” străini (ruși, israelieni, maghiari, americani, englezi etc.), intrați cu zecile de mii în România

„revoluționară” pentru a-i îndemna pe români să iasă în stradă, să ceară libertate, să strige lozinci anticomuniste și anticeaușiste, să se răfuiască cu detestabilele însemne ale bolșevismului și, în scurt timp, să cadă mulți dintre ei (morți sau schilodiți pe viață) fie sub gloanțele trupeților, subofiterilor și ofiterilor, fie sub cele ale „teroriștilor” dispăruți ca măgaru-n ceață.

Însă, se poate vorbi de revoluție (televizată), cu îndemnuri la omor deosebit de grav pe postul național de televiziunea, de îndată ce asupra „revoluționarilor” palavragii din balconul fostului Comitet Central nu s-a tras nici măcar un glonte?...

Așa că bătrâna lichea bolșevică Silviu Brucan, respectând întocmai instrucțiunile primite de la păpușarii planetari, ține morțiș ca revolta românilor să se numească revoluție prin sângele miilor de protestatari/martiri din întreaga țară, îndeosebi din Timișoara, București și Sibiu, respectiv prin sângele celor doi Ceaușești, asasinați în chiar ziua de Crăciun a anului 1989, pe baza sentinței pronunțată cu o revoltătoare

grabă (condamnaților li s-a refuzat dreptul la ultimul cuvânt) de un foarte dubios tribunal ad-hoc.

Îndată ce s-a descotorosit de cuplul Ceaușes-cu, necușerul grup al conjuraților (Silviu Brucan, Ion Iliescu, Petre Roman, Gelu Voican-Voiculescu, Victor Atanasie Stănculescu, Nicolae Militaru etc.) a format atotputernicul partid fesenist, iar România a fost crucificată cu politica sa ultrapopulistă: agricultura mătrășită și întreaga industrie vândută la preț de fier vechi unor dubioși ipochimeni interni și externi (astfel trădătorii de neam și țară și-au plătit datoria față de officinele care i-au înscăunat în capul mesei cu bucate), decapitalizarea economiei prin desființarea tuturor părților sociale antedecembriste, bani care au umplut buzunarele cetățenilor și au accelerat procesul de inflație, reducerea săptămânii de lucru la cinci zile, fapt care a încurajat nemunca pe aceste meleaguri (mulți bugetari, în frunte cu aleșii, se prefac că lucrează cel mult patru zile într-o săptămână), mituirea alegătorilor cu apartamentele

și garsonierele construite înainte de Decembrie, locatarii acestora având posibilitatea să le cumpere la subpreț (câteva lefuri modeste).

Ulterior, adică atunci când din vina necalificaților și tâlharilor țara a sărăcit, alegătorii au fost în continuare păcăliți prin promisiuni mincinoase, mici, beri și... găleți. Astăzi gălețile sunt interzise prin noua lege electorală, însă populismul își continuă ofensiva prin forme adecvate bugetului în continuare scădere (pentru cetățenii de rând) și datoriei externe în neconțință creștere (pentru urmași), absolut oricare partid sau alianță ar fi la guvernare: trâncăneli la nesfârșit, realizări de toată jena, călătorii gratuite cu trenul și mijloacele de transport în comun pentru elevi, studenți și pensionari, dar mai ales formidabilul avânt al zilelor libere într-o țară vlăguită, unde ar fi atâta nevoie de responsabilitate și eficiență în toate cele șase zile lucrătoare ale săptămânii.

George
Petrovai

Populismul nu-i de azi sau de ieri, căci nu numai că istoria înregistrează formele specifice ale acestuia în trecutul și în prezentul tuturor popoarelor (la români, de pildă, în pas cu vremurile politico-ideologice, s-a trecut de la moderatul populism interbelic la monstruoasa formă constructivistă din perioada bolșevică și apoi la cea destructivistă, în formă continuată, de după Decembrie), dar el va rezista, ba chiar va demonstra nebănuite resurse adaptative, atâta timp cât alegătorii de pretutindeni vor tolera sforăriile jocului politic demonocratic cu victoria cantității votului la grămadă în dauna calității aleșilor, iar grosul românilor se va mulțumi cu firimiturile azvârlite de jigodiile cârmuitoare ale post-decembrismului otova și, aidoma viermelui din hrean, se va simți ca-n sânul lui Avraam în originala democrație iliesciană.

Dar, pentru ca lucrurile să fie cât se poate de clare, haide să intrăm nițel în